

40 ARTISTES

Manuel ÀLVAREZ
(Sant Feliu de Codines, 1945)

Enric ANSESA
(Girona, 1945)

Eduard ARRANZ-BRAVO
(Barcelona, 1941)

Francesc ARTIGAU
(Barcelona, 1940)

Miquel BARCELÓ
(Felanitx, 1957)

Joan BENNÀSSAR
(Pollença, 1950)

BERROCAL (Miguel Ortiz
Berrocal, Villanueva de Algaidas,
1933 - Antequera, 2006)

Luis María CARUNCHO
(La Corunya, 1929 - Madrid,
2016)

Eduardo CHILLIDA
(Sant Sebastià, 1924 - 2002)

Xavier CORBERÓ
(Barcelona, 1935 - Esplugues
de Llobregat, 2017)

Ramon ENRICH
(Igualada, 1968)

Elvira FUSTERO
(Saragossa, 1947)

Juan GENOVÉS
(València, 1930 - Madrid, 2020)

Regina GIMÉNEZ
(Barcelona, 1966)

Maria GIRONA
(Barcelona, 1923 - 2015)

Luis GORDILLO
(Sevilla, 1934)

Josep GUINOVART
(Barcelona, 1927 - 2007)

Joan HERNÁNDEZ PIJUAN
(Barcelona, 1931 - 2005)

Eduard KAZARIAN
(Almaty, Kazakhstan, 1964)

Beat KELLER
(Solothurn, Suïssa, 1953)

Marcel MARTÍ
(Alvear, Argentina, 1925 -
Peratallada, 2010)

MAÑO (Carlos Martín)
(Barcelona, 1936 - 2012)

Xavier MEDINA CAMPENY
(Barcelona, 1943)

Josep NOVELLAS
(Mataró, 1950 - 2009)

Víctor PEDRA
(Barcelona, 1955)

PERECOLL
(Mataró, 1948)

PEREJAUME
(Sant Pol de Mar, 1957)

Enric PLADEVALL
(Vic, 1951)

Guillermo PÉREZ VILLALTA
(Tarifa, Cadis, 1948)

Josep M. RIERA i ARAGÓ
(Barcelona, 1954)

Gino RUBERT
(Ciutat de Mèxic, 1969)

Manuel RUBIALES
(Barcelona, 1952)

Antonio SAURA
(Osca, 1930 - Conca, 1998)

Narcís SERINYÀ
(Barcelona, 1944)

Manolo VALDÉS
(València, 1942)

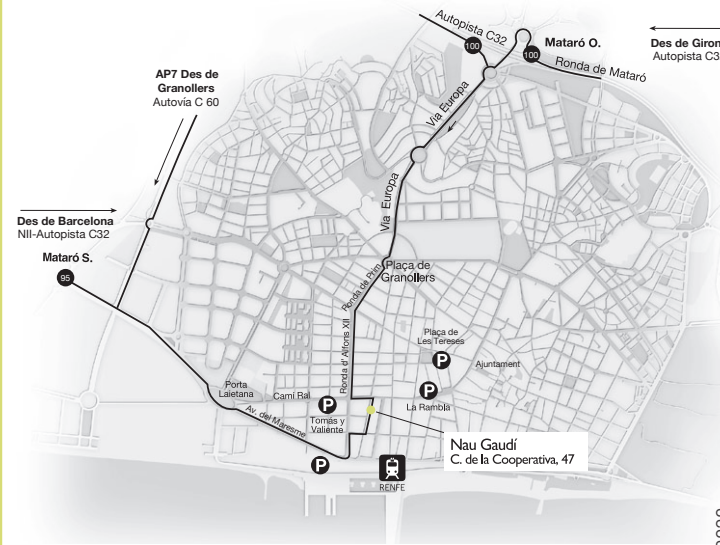
Eulàlia VALLDOSERA
(Barcelona, 1963)

Mateo VILAGRASA
(San Rafael del Maestrazgo, 1944 -
La Cardosa, Lleida, 2018)

Francesco VOLSI
(Trieste, Itàlia, 1941)

José María YTURREALDE
(Conca, 1942)

ZUSH
(Barcelona, 1946)

27 gener – 17 octubre 2021

Entrada gratuïta

Horari:

de dimarts a divendres, de 5 a 8 del vespre
dissabtes, d'11 a 2 del migdia i de 5 a 8 del vespre
diumenges i festius, d'11 a 2 del migdia

Tancat tots els dilluns i els festius (excepte 12 d'octubre, 1 de novembre i 6 de
diciembre que està obert d'11 a 14 h sempre que no siguin dilluns).

Per a informació, reserves i visites guiades:

93 741 29 30 (de dilluns a divendres de 9 a 2 del migdia) educacultura@ajmataro.cat

Direcció:

NAU GAUDÍ

Carrer de la Cooperativa, 47, 08302 Mataró
educacultura@ajmataro.cat

www.culturamataro.cat

es-es.facebook.com/bassatmataro

[@bassatmataro](https://twitter.com/bassatmataro)

Sempre que la situació epidemiològica ho permeti:

Visita guiada: cada primer diumenge de mes, a les 12 del migdia

Activitat familiar de l'exposició: cada tercer diumenge de mes,
a les 12 del migdia (a l'agost no hi ha activitat familiar)

Activitat familiar de l'arquitectura de Gaudí: cada segon dissabte
de mes, a les 6 de la tarda (a l'agost no hi ha activitat familiar)

© FotoGasull

COL·LECCIÓ BASSAT ART CONTEMPORANI DE CATALUNYA NAU GAUDÍ MATARÓ

CATALÀ

1990-1999 (II)

CONSORCI MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE MATARÓ

Ajuntament de Mataró

FUNDACIÓ
CARMEN & LLUÍS
BASSAT

Narcís Serinyà

Eduard Kazarian

Elvira Fustero

Aquesta exposició aplega la segona antologia de les obres de la Col·lecció Bassat pertanyents a la dècada del 1990. Es tracta de 83 peces —majoritàriament pintures, però també amb una nodrida representació d'escultures— de 40 artistes.

El primer que caldria dir, per bé que és obvi, és que aquestes peces expliquen l'existència, la història dels seus creadors, com també la del seu col·leccionista i, evidentment, un context, un espai i un temps —Catalunya i Espanya durant els anys noranta—. En cap cas, però, la història explica aquestes obres.

Si obrim qualsevol manual d'art que ens expliqui la dècada del 1990, hi trobarem artistes i tendències que van emergir en aquest període. Però s'hi obvia tota la resta, que no és poc. Els tòpics artístics dels noranta són les polítiques de gènere i de representació; la repolitització de l'art; les pràctiques postconceptuals que s'abeuren en el món

conceptual dels setanta i hi insereixen discursos subjectius, hermètics i desenfadats alhora, que treballen la narrativa i que no es limiten a un sol format..., tot i que el format preferit és la instal·lació multimèdia. Evidentment, el videoart i la fotografia com a vehicles de les arts plàstiques, que havien adquirit un protagonisme considerable al llarg de la dècada anterior, continuen la seva progressió.

Però, és clar, aquests tòpics no són gaire diferents d'afirmar que, aquí, durant la dècada del 1960, tothom anava amb barba descurada, cabellera i flors al cap, predicava l'amor lliure i vivia en comunes hippies.

En el cas que ens ocupa, la Col·lecció Bassat evidencia una tendència: durant la dècada del 1990 la modernitat esdevingué clàssica. Què vol dir, això? D'una banda, que la modernitat, entesa com un moviment que arrenca amb l'impressionisme —encara que hi podem trobar arrels en artistes com Goya—, ja no és profètica ni escandalitza ni

canvia paradigmes. De l'altra, la postmodernitat, com havia passat amb el manierisme respecte del renaixement, constitueix la normalització, naturalització i consolidació d'un estat de coses prèvia al següent canvi de paradigma. I aquesta "normalització" de les fites de l'avantguarda és present en les obres de la Col·lecció Bassat de la dècada del 1990. Això es fa palès, per exemple, en un conjunt d'artistes espanyols, de fora de Catalunya, que havien estat oposició al franquisme i que, amb la consolidació de la democràcia, són abanderats de les polítiques de prestigi cultural del nou règim democràtic. Els apocalíptics del franquisme són els integrats de la democràcia.

Extracte del text de Ricard Mas:

Col·lecció Bassat 1990-1999.

Quan la modernitat esdevingué clàssica